

[Bertel Dahlgaard.]

Nu har de ærede medlemmer fået de nødvendige oplysninger, og så skal jeg iøvrigt i den henseende sige til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, at disse to eksempler er jo — jeg vil gerne sige det så venligt som muligt — udtryk for, hvordan det ærede medlem er en stor vildleder, og at det ærede medlems taler er en karrussel, hvor alene tids-hensyn gør det umuligt at følge det ærede medlem; det er jo sandheden. Men der er vel nok færre og færre, der lader sig vildlede.

Aksel Larsen: Må jeg tillade mig at sige til den højtærede finansminister, at jeg tror, han tager fejl med hensyn til noget af det, jeg har sagt. Jeg tror ikke, jeg så meget har beklaget mig over ændringsforslaget med bestemmelse om skat med tilbagevirkende kraft, som jeg har bedt om oplysninger om, hvorvidt man kan gennemføre noget sådant. Man har ellers altid fra de forskellige sider i denne sal haft så travlt med at sige, at man kan ikke lave love med tilbagevirkende kraft. Det, jeg har sagt om dette spørgsmål, står i hvert fald ikke i modstrid med det, jeg sagde i går. Jeg deler ikke den højtærede finansministers tyrkertro på, at han får nøjagtig besked om alt, hvad der den 13. ds. er udsendt fra grossister, fabrikanter og importører til detailhandelen. Det vil interessere mig at få at vide, hvordan han forestiller sig at han skal få de oplysninger, hvordan han skal få gennemført denne beskatning med tilbagevirkende kraft. Det ville være mere reelt, om finansministeren udtalte sig om det, end at han forsøger at konstruere et modsætningsforhold mellem mine udtalelser i går og mine udtalelser i dag, et modsætningsforhold, som slet ikke eksisterer.

Det er selvfølgelig meget elskværdigt af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der som bekendt ved besked om alt mellem himmel og jord, navnlig når det vedrører finansloven, at han vil forsøge at besvare det spørgsmål, jeg stillede til finansministeren, men jeg vil nu helst, at det bliver besvaret af ministeren selv. Jeg vil gerne have at vide — og jeg gentager spørgsmålet — hvor den milliard kroner er henne, som skulle indestå i vejfonden, om den findes, om den er til rådighed for vejarbejder, eller om den

er brugt til andre formål, og i givet fald hvilke.

Og så vil jeg endelig sige til finansministeren, at han glemte — skønt han bestræbte sig for at besvare alt, hvad der var sagt til ham — desværre også at sige noget om den geniale bestemmelse om, at man selv skal hente sine surt fortjente opsparingsbeviser. Der kan jo ikke være tvivl om, at når staten ikke engang selv gider udsende disse opsparingsbeviser til folk, der har dem tilgode, men forlanger, at de selv skal komme og hente dem, vil det gå sådan, at en stor del af dem ikke bliver hentet; følgen deraf er, at de bliver ugyldige, forfaldne, og derved tjener staten penge. Men alligevel opretholder man pristalsforfalskningen. Uanset at man ikke får udstedt opsparingsbeviser i det omfang, man forudsætter ved loven, skal pristallet ikke stige alligevel. Det er et sådant genialt trick, som jeg vil tro — hvis det blev anvendt i ejendomshandler — kunne give stof til en hel serie artikler i de berlingske aviser om lovlig smarte ejendoms-handler. Her er det altså lovlig smarte handler med opsparingsbeviser, det drejer sig om.

Jeg forstår for så vidt godt den meget voldsomme og bitre tone, der er kommet ind i forhandlingerne mellem på den ene side regeringen repræsenteret ved den højtærede statsminister og på den anden side den såkaldte borgerlige opposition; for når såvel regeringen som venstre og konservative lige såvel som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen går ud fra det samme forkerte grundsynspunkt, nemlig at det er befolkningen, der er skyld i valutakrisen, og derfor bør den straffes ved forbrugsnedskæring, så er der noget hensigtsmæssigt i, at man etablerer det størst mulige skænderi for åbne vinduer for alligevel at give vælgerne indtryk af, at der er milevidt imellem de to fløjes standpunkter.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har i sin tale her sagt noget, som var sagligt og rigtigt, nemlig at det, der er ulykken, er det dårlige bytteforhold. Hverken det ærede medlem eller hans forligspartnere, regeringen og det radikale venstre, eller hans øjeblikkelige modstandere, venstre og konservative, tager imidlertid konsekvensen af denne rigtige konstatering og siger: så må vi også gøre noget for at få